

Pamětliv názvu tohoto internetového časopisu, nechci konkurovat serverům specializovaným na country a bluegrass, ovšem když se sejde ve várce desek hned několik CD vzájemně srovnatelných nejen žánrově, ale i repertoárově, přístupem k výběru písní a dramaturgii, recenzent neodolá, aby se alespoň pro pořádek o nich nezmínil...

Takto jsem začínal svou předchozí recenzi, kde se sešlo hned několik titulů kapel orientovaných spíše na živé hraní, než na vydávání CD. A hle, 14 dnů se sešlo se 14 dny a situace se opakuje, jakkoliv to nebylo mým úmyslem. Stejně je to, že desky mají určitý společný jmenovatel - a to je současně ale i to, co je odlišuje od předchozí várky: totiž, že tentokrát jsou to zavedení, ostřílení a dlouho působící interpreti, společné je s minulou várkou pak to, že na CD podávají standardní (a v tomto případě ještě navíc i všeobecně známé) výkony.

Stále více si zvykáme na to, že se **Zelenáči** vystupuje Mirek Hoffmann stále méně často. Autorsky a ve studiu je však stále aktivní a dokladem toho jsou i nové

Australské příběhy

. Tentokrát jen částečně čerpají z australské melodiky, o něco více z australských příběhů (to zejména tam, kde je jako spoluautor uveden Karel Ulbert) a úplně nejvíce čerpají z autorské -

skladatelské i textařské - invence Mirka Hoffmanna. Tak se stalo, že melodie i aranže Australských příběhů jsou typicky "zelenáčovské", tak, jak na ně jsme zvyklí od dob rozdělení Zelenáčů na Greenhorny a NZMH. Je to samozřejmě výborný poznávací znak, ale Austrálii za tím melodicky moc nenajdeme - což na druhou stranu nevadí (snad by mohlo jen puritánským folkloristům). Texty MH vycházejí z příběhů, které by se mohly v Austrálii stát, ale mohly by být platné i pro kterékoliv jiné místo na zemi - to také ovšem není na závadu, protože jsou zpracovány a vypointovány s tradiční textařskou zručností a vypravěčským (ale i trošku místy popisným) umem Mirka Hoffmanna. O pěvecké party se členové kapely poctivě střídají a to je asi hlavní důvod, proč deska, jakkoliv z rozhodující části hudební i textové z pera jednoho autora (MH), vůbec nenudí. No, a pak posluchače samozřejmě zajímá pointa každého příběhu - písně. Možná by se u Zelenáčů mohli poučit ti autoři folkových skupin, kteří pro svou skupinu také všechno napíší, otextují, zaranžují a pak se diví, že člověk má pocit, že je na jejich CD jedna jediná dlouhá píseň. A to je na CD 22 písní - některé už známe, u některých známe podstatu a příběh, jsou však v novém provedení - počet hodnotím jako klad, že Zelenáči tituly ani stopáží nešetří. Mimořádně zaujme *Milion much*, na opačném konci výrazového spektra pak je *Vrať se chlapče, Kněz z Clevelandu* mi připomíná jiného kněze z jiné Mirkovy písničky. Obal je příjemně naivistický, zřejmě také z pera Mirka Hoffmanna.

Další album je uvedeno jako **Jindra Šťáhlavský a Starý fóry**, ale v podstatě je to vyrovnané

Svatá trojice?

Napsal uživatel Miloš Keller
Čtvrtek, 31 Leden 2008 04:00

album kapely a sólisty (i z hlediska pěveckých partů), a tak by se mohlo spíše jmenovat St. F. s J.Š. (zkráceno samozřejmě). Jindra Šťáhlavský má tu smůlu, že měl to štěstí mít spoustu nezapomenutelných a nezapomenutých hitů v minulosti, které "dostávají" posluchače dodnes a stále si získávají nové. Nepomůže ani stále stejný podmanivý hlas - posluchači se na nové písně moc nechytají a stále je poměřují těmi starými. A takový podobný velký hit na CD prostě není (a už snad desítku let nebyl ani na žádném z předchozích CD). O to je chvályhodnější, že JŠ nežije z minulé slávy, ale stále vytváří něco nového - nyní se skupinou Starý fóry, kterou pro něj sestavil a šéfuje Jindra Kameníček. V sestavě skupiny nepřeslechneme i Bětku Vašínovou a Milana Potůčka (mimochodem, nějak je v kapele "přejindřichováno: kromě dvou Jindřichů je členem skupiny ještě Vít Jindřichovský :-)) Na desce najdeme tklivé příběhy, příběhy drsnější, příběhy veselé i nostalgická zamyšlení - vesměs v odpovídající, a vzhledem k historii nepřekvapující (v dobrém slova smyslu), kvalitě. To se týká písní

Má duše chátrá

,
Starý fóry

,
Náhodné setkání

,
Deprese
(ta je fakt hustá!),
Půl života pryč

,
Odmlouvám
, zcela se soundu a duchu vymykají (příjemně a osvěživě)
Šuspajtl blues

a
Nevydařený atentát
s dobrým rýmem:
po hlase/pohla se

. Písničky jsou složené, otextované, aranžované, zahrané i zazpívané s rutinou, plynoucí ze zkušenosti. Je to dobře, ale kromě už zmíněného Šuspajtla a Atentátu se žádného velkého překvapení (ale ani zklamání) nedočkáme - snad jen trošku slabší jsou

Týden

,
Collins

a
Cizinka

. A jak už jsem napsal, není tam žádný velký hit, aspirující na nesmrtelnost, jako staré písničky Jindry Šťáhlavského. Jsou tam prostě jen hezké písničky. Což taky není málo. O jejich autorství se dělí spravedlivým dílem, jak co se týče hudby, tak i textů, oba Jindrové, sluší se ještě poznamenat.

Třetí album je v podstatě album sólisty, doprovázeného studiovou skupinou sestavenou ze zkušených muzikantů. Album je, podobně jako první dnešní zmiňované album, tématicky

Svatá trojice?

Napsal uživatel Miloš Keller
Čtvrtek, 31 Leden 2008 04:00

zaměřeno - nebo spíše cíleno na určitou skupinu - na řidiče kamiónů. Jmenuje se **Za 5. mílí** a natočil jej

Josef Laufer

. Příjemné zjištění, že zpěvák žije, vystupuje a natáčí, je prvním kladem alba. Druhé příjemné zjištění spočívá ve faktu, že našel důvěryhodnou polohu tématickou i výrazovou - na CD je jako bonus i píseň

Sbohem lásko, já jedu dál

, kterou jsem považoval za zbytečně melodramatickou a přeslazenou, tématicky podobné písně na albu sice taky jsou, ale provedené s daleko větším nadhledem. I když - skladba

D1

nebo

To jsou prachy, co nás dělí

, jsou těsně na hranici snesitelného moralizování a skladba

Toulavý plášť

tu písničku Lásko, já jedu dál zatraceně připomíná. Autorsky je deska opět dílem dvojice - tentokrát Helekal - Laufer - a je přidáno pár klasických věcí, například

Detroit City

. Po muzikantské stránce je album dílem studiových hudebníků, čili profesionálně bezchybné, ale taky trochu chladné, jakkoliv se v některých pasážích stylizuje do drsné moderní country, občas do swingu či rock and rollu. Ale právě že jen stylizuje. Najdeme i dvě silné a chytlavé skladby: kromě úvodní písně

Auťáky

a rock and roll je to i

Monte Carlo

- ostatní vám tak trochu splynou po hudební i textové stránce - je-li to ale kulisa pro kamióňáky k řízení, pak je to vlastně dobře. Co zůstává, je zpěv Josefa Laufra. Nechci úplně natvrdo srovnávat s J. Štáhlavským, ale ... prostě i to se vám vynoří při poslechu této trojice CD - a to je pro desku Josefa Laufra velmi lichotivá asociace. Na druhou stranu - ve skladbě

Co mi brání

asi Josef kopíruje kdysi rakouského zpěváka Falca (dej mu pámbu věčnou slávu - Falcovi). Jiná asociace se ale vynoří při pohledu na obal - ten je naopak docela kýčovitý - srovnajme příjemně naivní obrázek na albu Zelenáčů s obrázkem na albu Laufrově a hned uvidíme ten rozdíl, jakkoliv obě kresby jsou pojaty například z hlediska reálnosti či barevnosti podobně.

Na hodnocení bodové (vlastně hvězdičkové) se můžete podívat i v kontextu ostatních desek loňského roku zde: <http://desky.ifolk.cz/index.php>.